

Requiem voor het duinkonijn?

Het is 'code rood' voor het duinkonijn. Tenminste bij mij in de buurt. In de Amsterdamse Waterleidingduinen is de laagste konijnenstand ooit gemeten en ook in andere duingebieden in Noord-Holland is de teruggang dramatisch. Krap een jaar geleden riep ik bij ieder konijn dat ik in de duinen zag nog blij: "gelukkig, ze komen weer terug!" Het herstel dat vanaf het begin van deze eeuw was begonnen leek door te zetten. Hoera! Ik zie ze niet alleen graag, als duinliefhebber weet ik maar al te goed hoe belangrijk ze zijn voor de natuur in de duinen. Vergrassing en verruiging van het duinlandschap zijn, naast oorzaken als luchtvervuiling en klimaatverandering, ook te wijten aan het ontbreken van konijnen. Door hun gegrave en geknaag houden ze verstuiwingen gaande en duingraslandjes kort en bloemrijk. Goed voor duinplanten, zandhagedissen, duinvogels, insecten en ander

typisch duinleven. Helaas, het bericht dat ik dit voorjaar in de krant las bevestigde mijn eigen waarnemingen van de laatste tijd: het aantal konijnen in de duinen is sinds vorige zomer weer schrikbarend gedaald. Dit keer door een variant van die akelige virusziekte VHS. Die had in de jaren 90 ook al eens toegeslagen, net als zestig jaar geleden de myxomatose. Om een konijnenplaag op zijn landgoed te stoppen importeerde een Franse arts in 1952 het virus. Daarna verspreidde het zich over heel Europa, met alle gevolgen van dien. Nu weten we niet hoe we konijnen weer in de duinen terug moeten krijgen. Laten we hopen dat het konijn opnieuw weerstand weet op te bouwen. Of moet ik er vast aan wennen dat het konijn in het duin straks uitgestorven is?

Tekst: Annelies Boutellier • Foto: Ronald van Wijk

